Báthori Csaba

Csendes varázslat

Akik most nincsenek, elmondják,
ki vagyok.
Megosztják egymás némaságát,
boldogok.

Egy domborlatok közti zugban
rózsa hajt,
isten nincs, de a jó közel van,
úgy sohajt.

Nincs szivem, de perget a lélek
és a szél,
felosztva hallgatás és ének
egyben él.

Egyik vagyok, te vagy a másik,
föld és ég.
A dalban egyetlennek látszik
vég és ég.

Leltározás

Mi tartozik még életemhez?
    Az eső, a sírás, a reggel
földdel és éggel összerendez
    és kibékít a félelemmel.

Mély zugokba hullnak a dolgok,
    nem birok szennyezett magammal, -
számba dugja mennyekbe mártott
    ujjait lenyalni az angyal.

Idétlent gyűjt a keserűség,
    a bánat már senkit nem ismer, -
nem látja meg a semmi hősét,
    ki nem mérkőzik más szivekkel.

Egy elszólás, száraz csend, hanyagság,
    egy józan vagy épp részeg este,
s itt a sors. Nem érted a nótát
    többé, így esik nehezedre

az életed. Jobb a törésből
    erőt koholni, erőt venni
rajta, amikor befelé dől
    s bőrödtől lélekig zuhanni

készül véred összes siralma.
    Szelidíts, lopj angyalt magadnak,
és ne bízd holtra, hangtalanra,
    amit a fennlét még megadhat.

Születésnapomra

Éljek!
Ne legyek gémberedett sár
magamba nem térő dermedt nyomokkal!
Ne nyúljak tejbe késsel örömem, halálom
idején, amikor már égetik hajamat!
Ne legyen más súlyom a napvilágon,
mint a sustorgó láng s a tapsikoló ártatlanság!
Egészen a csúcsig virág vagy fájdalom:
legyek is, nem is, mint egy gyermek vagy a
vacsoracsillag!
Kemény sár, de három ló árnyéka rajta!
Édes tej, rongyos bőrű tej, zsenge fogam még nem ismeri!
Micsoda űr és erő ez a cserepes láng!
Lelkem zöldje és bolygó álma
ez a felbontatlan élet! Nem sík vagyok,
hanem minden órában görbe tánc és barázda!
Hogy énekeljenek-e a rosszak? Nem tudom.
Hogy ki veszít, ha elnémul az ínségek szeráfja, nem tudom.
Nem tudom, magasra jutunk-e a fájdalommal,
vagy itt szálldosunk örökre, ember és por és papírmadárka.
Nem tudom, összeállhat-e két ember egy ősi zokogás körül.
Éljek!
Egész testemnek fáj a tüske.
Egy életig tart, hogy megszülettem.
Hideg, de nem rideg a gyermekkor, a forrás.
Az az igazi fájdalom, hogy nem leszünk.